

മായികം

പുറത്ത് ചെറുതായി മഴ ചാറുന്നുണ്ട്... ട്രെയിനിന്റെ ജാലകചിപ്പിൽ വന്നിടിച്ചു അവ ചെറിയ ചെറിയ കൈത്തോടുകളായി മാറി പിന്നീട് വലിയ പുഴകളായി ഒരുമിച്ച് താഴെയ്ക്കു ഒഴുകിയിറങ്ങുന്നു... ജനലിലെ മാലിന്യങ്ങൾ കഴുകി കളഞ്ഞു കൊണ്ട്... ഗംഗാ നദി മനുഷ്യരുടെ പാപങ്ങൾ കഴുകി കളയുന്നത് പോലെ... മറവി അസുഖകരമായ ഓർമ്മകളെ തുടച്ചു നീക്കുന്നത് പോലെ... ചിപ്പിന്റെ മറുവശത്തൊഴുകുന്ന ഗംഗയുടെ പാതയിൽ വിരലുകൾ മെല്ലെ സഞ്ചരിച്ചു... മോക്ഷം തേടി അലയുന്നതു പോലെ.

ജനലിനിടയിലൂടെ നൂഴ്ത്തുകയറുന്ന കാറ്റ്, തന്റെ തണുത്ത കൈകൾ കൊണ്ട് മുടിയിഴകളെ എത്തിപ്പിടിക്കാൻ നോക്കുന്നുണ്ട്... ചെറുതായി കുളിരുന്നു. പുതപ്പിന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തിലേയ്ക്ക് ചുരുണ്ടു കൊണ്ട് മെല്ലെ പുറത്തെ ഇരുട്ടിലേയ്ക്കു കണ്ണുകൾ നട്ടു... ഇടയ്ക്കിടെ വന്നെത്തി നോക്കി മറയുന്ന വെളിച്ചത്തിന്റെ കിരണങ്ങൾക്ക് സൂര്യനെക്കാൾ പ്രകാശമുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നു. മഴ തോർന്നിരിയ്ക്കുന്നു... ഇരുട്ട് നിറഞ്ഞ കമ്പാർട്ട്മെന്റിൽ എല്ലാവരും നല്ല ഉറക്കമാണ്.

ഹെഡ് ഫോണിൽ പതിഞ്ഞ താളത്തിൽ ബീറ്റിൽസ് പാടുന്നു...

*I need a fix 'cause I'm going down
Down to the bits that I left uptown
I need a fix 'cause I'm going down*

“Happiness is a warm gun” എന്ന പ്രശസ്തമായ പാട്ട്. തന്റെ അവസ്ഥ അറിഞ്ഞെഴുതിയ വരികൾ പോലെ... വിരലുകൾ അറിയാതെ തന്നെ മെല്ലെ പാട്ടിന്റെ താളത്തിൽ ചലിച്ചു.

ചിന്മയി പതിയെ മൊബൈൽ എടുത്തു സമയം നോക്കി. രണ്ടര കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു!

ഇന്നത്തെ രാത്രി ഉറക്കമില്ലാത്തതാണ്... ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും കടുപ്പമേറിയ ഒരു തീരുമാനത്തിന്റെ പരിസമാപ്തി ആഘോഷിക്കാനുള്ള യാത്രയാണിത്. ഈ ബോറിയിൽ ആകെ ഉണർന്നിരിക്കുന്നത് താനും, പിന്നെ അല്പം മുൻപ് വാതിലിനരികിൽ കണ്ട ഒരു സന്യാസിയും മാത്രം. രണ്ടു പേരും മോക്ഷം തേടിയുള്ള യാത്രയിൽ. രണ്ടു തരം മോക്ഷം! അതോർത്തപ്പോൾ അവളറിയാതെ അവളുടെ ചുണ്ടിൽ വിഷാദചരായുള്ള ഒരു പുഞ്ചിരി മെല്ലെ വിരിഞ്ഞു.

എന്തിൽ നിന്നാണ് തനിക്ക് മോക്ഷം വേണ്ടത്. പുഴക്കുത്തേറ്റ ഇന്നലെകളുടെ ജീർണ്ണിച്ച ഓർമ്മകളിൽ നിന്നോ? തുരുമ്പിച്ച ബന്ധങ്ങളുടെ ചങ്ങലക്കണ്ണികൾ

തീർത്ത ബന്ധനങ്ങളിൽ നിന്നോ? ഇന്നലെ വരെ നിഴൽ പോലെ തന്നെ വിടാതെ പിന്തുടർന്ന തന്റെ യാത്രകളിൽ നിന്നോ? എന്തായാലുമത് ഒരിയ്ക്കലും കർമ്മങ്ങളുടെ പാപഭാരത്തിൽ നിന്നല്ല! ഒരാശ്വാസത്തിനായി വിരലുകൾ ഫോണിൽ പരതി... തലേന്ന് വക്കീൽ ഈ-മെയിലിൽ അയച്ചു തന്ന വിവാഹമോചനത്തിന്റെ വിധിപ്പകർപ്പ് ഒന്നു കൂടി വായിച്ചു നോക്കി. ഇതെത്രാമത്തെ തവണയാണ് എടുത്തു നോക്കുന്നതെന്ന് മറന്നു പോയിരിക്കുന്നു... മുക്തിയുടെ സാക്ഷ്യപത്രം!

ഹരിദ്വാർ എത്താനായി എന്നോർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പതിയെ പതിയെ അവിടവിടെയായി ആളുകൾ എഴുന്നേറ്റ് തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആകെ ബഹളമയം.

വെള്ളയും ചുവപ്പും നിറമുള്ള ഗോപുരങ്ങൾ ഹരിദ്വാർ സ്റ്റേഷന്റെ വരവറിയിച്ചു കൊണ്ട് പാഞ്ഞെത്തി തീവണ്ടിയ്ക്കൊപ്പം നിന്നു. റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനു പോലുമിവിടെ ഒരു ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഛായയുണ്ടെന്ന് തോന്നി. വണ്ടിയിൽ നിന്നിറങ്ങാൻ ആളുകൾ തിക്കിത്തിരക്കുന്നു... അവരുടെ പാപങ്ങളിൽ നിന്നു പുറത്തുകടക്കാനെന്ന പോലെ... തീവണ്ടി, പാപികളെ വഹിച്ചുകൊണ്ട് നീങ്ങിയിരുന്ന ഒരു പെരുമ്പാമ്പാണെന്നു തോന്നി. മുക്തിയിലേയ്ക്ക്, മോക്ഷത്തിലേയ്ക്ക് മെല്ലെ മെല്ലെ ഇഴഞ്ഞു നീങ്ങുന്ന വലിയ ഒരുരഗം.

അറിയാതെ എം മുകുന്ദന്റെ "ഹരിദ്വാറിൽ മണികൾ മുഴങ്ങുന്നു" സ്മൃതിയിലെയ്ക്കൊടിയെത്തി. ഒരിയ്ക്കലും മറക്കാനാവാത്ത പുറംതാളിലെ വാക്കുകളും...

"നാം ഇന്ന് മുതൽ പാപത്തിൽ നിന്ന് മോചിതരാണ്"

"അതിനു നമ്മളെന്തു പാപമാണ് ചെയ്തത് രമേശ്?"

"ജീവിക്കുന്നു എന്ന പാപം...."

'ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന പാപം!'... ഉള്ള വിങ്ങുന്നു... മനസ്സ് മരിച്ചിരിക്കുന്നു.... അതേ! ഇത് വരെ ജീവിച്ചത് ഒരു പാപമായിരുന്നു. പുനർജനി തേടിയാണീ യാത്ര...

എന്തുകൊണ്ടാണ് താൻ ഈ യാത്രയിൽ ഹരിദ്വാർ ഒഴിവാക്കി ഋഷികേശ് തിരഞ്ഞെടുത്തത്? അറിയാതെയെങ്കിലും മുകുന്ദന്റെ രമേശിനെ കണ്ടുമുട്ടും എന്ന ഭയമാണോ? അതോ രമേശിനെ പോലെ താനും ഹരിദ്വാറിലെ മണിയൊച്ചകളിലേയ്ക്ക് അലിഞ്ഞു ചേരുമെന്ന് ഭയന്നോ? അറിയില്ല! ഒരു പക്ഷേ മോക്ഷത്തേക്കാൾ താനൊരു പുനർജനം കാംക്ഷിക്കുന്നത് കൊണ്ടാവാം. ഇരുട്ടിൽ എവിടെയോ ഇരുന്ന് രമേഷ് തന്നെ തുറിച്ചു നോക്കുന്നുണ്ടെന്ന് മയിക്ക് തോന്നി... ചോരച്ച നാവുനീട്ടി... ഒരു ചുടേളിനെ പോലെ...

ഭീതിയിൽ നിന്ന് ഒളിച്ചോടാനായി കണ്ണുകൾ ഇറുക്കി അടച്ചു... മനസ്സ് ഓർമ്മകളിലേയ്ക്ക് കുപ്പുകുത്തി. കഴിഞ്ഞു പോയ 5 വർഷങ്ങൾ

മനസ്സിലേയ്ക്കോടിയെത്തി. ഒരു തിരശ്ശീലയിലെന്നപോലെ!

ജീവനുമാത്തുള്ള വൈവാഹിക ജീവിതം എന്താണ് ബാക്കി വെച്ചത്? ആകെ തകർന്ന ഒരു ഹൃദയമല്ലാതെ ഒന്നുമില്ല എന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നു. രക്ത ബന്ധങ്ങൾ പോലുമിന്ന് അന്യമാണ്... നാർസിസ്സിക്ക് ഡിസോർഡറുള്ള ഒരാളോടൊപ്പമുള്ള ജീവിതം, തന്നെ ആകെ മാറ്റിയിരിക്കുന്നു... നീരൊടുത്ത് ചണ്ടിയായ ഒരു കരിമ്പിൻ തണ്ട് മാത്രമാണിന്നെന്ന് തോന്നിപ്പോകുന്നു. ഗിറ്റാർ വായിക്കാനിഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന, സംഗീതത്തെ പ്രണയിച്ചിരുന്ന ആ പഴയ മയിയുടെ എന്തെങ്കിലും ഒരംശം തന്നിലിന്നു അവശേഷിക്കുന്നുണ്ടോ?

തീരെ നിവർത്തിക്കെട്ട അവസരത്തിൽ പലപ്പോഴും രക്ഷ തേടി സ്വന്തം വീടെന്ന മരീചികയിലേയ്ക്ക് ഓടിയെത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ തങ്ങൾ മകൾക്കായി നടത്തിയ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് തെറ്റിപ്പോയി എന്ന് അംഗീകരിക്കാൻ തന്റെ മാതാപിതാക്കളുടെ മിഥ്യാഭിമാനത്തിന് കഴിഞ്ഞില്ല! ഒരിയ്ക്കലും... ഓരോ തവണയും തിരിച്ചയക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ബലിക്കല്ലിൽ ശിരസു വീണു പിടഞ്ഞത് തന്റെ സ്വപ്നങ്ങളാണ്... പ്രതീക്ഷകളാണ്... ഇനി ശേഷിക്കുന്നത് പുതിയൊരു ചിന്മയിയാണ്. പതിയെ പിച്ച് വെച്ചു നടന്നു പഠിക്കണം... അതിനു മുൻപ് മനസ്സിലും ശരീരത്തിലുമേറ്റ ക്ഷതങ്ങൾ ഉണക്കണം...

ചിന്തകളുടെ തീവണ്ടിയെ മുറിച്ചത് ഒരു ചായ വിൽപ്പനക്കാരന്റെ വിളികളാണ്...

ഒരു ചായ വാങ്ങി. അയാളുടെ മുഖം കണ്ടപ്പോൾ... എന്തോ... വേണ്ടെന്ന് പറയാൻ തോന്നിയില്ല. ഡെൽഹിയിൽ നിന്നു യാത്ര തുടങ്ങിയിട്ട് ഒന്നും തന്നെ കഴിച്ചിട്ടില്ല. അഞ്ചലി നിർബന്ധിച്ച് ബാഗിൽ എടുത്തു വച്ച ബിസ്ക്കറ്റ് കൂട് തൊട്ടിട്ടുകൂടിയില്ല. വിശപ്പ് കെട്ടുപോയിരിക്കുന്നു... എങ്കിലും ചായയുടെ ചൂടിൽ സ്വയം അലിഞ്ഞു... ഒരൽപ്പ നേരം...

അര മണിക്കൂർ വിശ്രമത്തിനൊടുവിൽ തീവണ്ടിയ്ക്ക് ജീവൻ വെച്ച് മെല്ലെ ചലിച്ചു തുടങ്ങി... മോക്ഷകാംക്ഷികളുടെ തിരക്കൊഴിഞ്ഞു കമ്പാർട്ട്മെന്റ് ഏറക്കൂറെ ശൂന്യമായിരിക്കുന്നു. ആരോ തുറന്നിട്ട ജാലകത്തിലൂടെ പുറത്തെ തണുപ്പ് ചുറ്റും പടരുന്നു. ഋഷികേശിലേയ്ക്കുള്ള ദൂരം കുറയുംതോറും തന്റെ ഉള്ള പഞ്ഞിക്കെട്ടുകൾ പോലെ ഭാരമില്ലാതാവുന്നത് പോലെ...

മെല്ലെ ചുറ്റുമുള്ള ഇരുളിന്റെ ഘനം നേർത്തു വന്നു. ട്രെയിനിന്റെ ഒരു വശത്തു സ്വല്പം അകലെയായി ഗംഗ ശാന്തമായി ഒഴുകുന്നത് കാണാം.

അവസാന സ്റ്റേഷനായ ഋഷികേശിലേയ്ക്ക് ഒരു കുടുക്കത്തോടെയാണ് ട്രെയിൻ ചെന്നു നിന്നത്. തന്റെ നിയോഗത്തിന്റെ പരിസമാപ്തി പോലെ...

മെല്ലെ ബാഗെടുത്ത് പെരുംപാമ്പിൽ നിന്ന് പുറത്തിറങ്ങി തിരക്കിൽ അലിഞ്ഞു...

സ്റ്റേഷന് പുറത്തേയ്ക്കുള്ള കവാടം കടന്നപ്പോഴേ എതിരേറ്റത് "ചിന്മയി വാസുദേവൻ" എന്നെഴുതിയ ബോർഡുമായി കാത്തുനിന്ന ശുഭ്ര

വസ്ത്രധാരിയായ ഒരു യുവാവാണ്. അഞ്ജലിയ്ക്ക് നന്ദി. അവളാണ് ഹോട്ടൽ ബുക്ക് ചെയ്തത്.

'നാം ക്യാ ഹെ തേരാ?' ബാഗ് മെല്ലെ ഒരുക്കി വെച്ച് പുറകിലെ സീറ്റിലേയ്ക്ക് നൂഴ്ന്നപ്പോൾ ഡ്രൈവറോടു ചോദിച്ചു...

'നവീൻ! മേം സാബ്...'

'എന്നെ മേം സാബ് എന്നു വിളിക്കണ്ട... മയി എന്നു വിളിച്ചോളൂ...'

'എന്നാൽ ഞാൻ ദീദി എന്നു വിളിച്ചോട്ടെ?' കാർ സ്റ്റാർട്ട് ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ നവീൻ പിന്നിലേയ്ക്ക് നോക്കാതെ ചോദിച്ചു...

'ഉം...' ഒരു മൂളലിൽ മറുപടി ഒരുക്കി...

കാറിൽ ഏതോ ഭക്തി ഗാനം മുഴങ്ങി... പരിചിതമല്ലാത്ത ശബ്ദത്തിൽ ആരോ പാടുന്നു... വിളി കേൾക്കാത്ത ദൈവങ്ങളോടുള്ള ഭക്തി മനസ്സിൽ നിന്ന് പണ്ടേ പടിയിറങ്ങിപ്പോയതിനാലാവണം, നവീനോട് പാട്ട് നിർത്താനാവശ്യപ്പെട്ടു...

മെല്ലെ ഹെഡ് ഫോണിൽ ബീറ്റിൽസ് എന്ന ആശ്രയത്തുരുത്തിലേയ്ക്ക് തന്നെ മടങ്ങി... "While my guitar gently weeps..." ജോർജ്ജ് ഹാരിസൺ വരികളിലും ഗിറ്റാറിലും നിറച്ച മാന്ത്രികത ഒരു കുളിരായി വന്നു പൊതിഞ്ഞു. കണ്ണുകൾ മെല്ലെ അടഞ്ഞു...

ഹോട്ടൽ അടുത്തു തന്നെയായിരുന്നു. ഇറങ്ങുമ്പോൾ നവീന് ഒരു ടിപ്പ് കൊടുക്കാൻ മറന്നില്ല.

'വാങ്ങിക്കൊളു നവീൻ!' അവൻ പൈസ വാങ്ങാൻ മടിച്ചു നിന്നപ്പോൾ സ്നേഹപൂർവ്വം നിർബന്ധിച്ചു.

'എവിടെ എങ്കിലും പോകണമെങ്കിൽ വിളിച്ചാൽ മതി ദീദി...' നന്ദിയോടെ കാൾ വാങ്ങി പോക്കറ്റിൽ വച്ച ശേഷം ഒരു കാർഡ് നീട്ടിക്കൊണ്ട് അവൻ പറഞ്ഞു...

റിസപ്ഷനിലെ നടപടിക്രമങ്ങൾക്ക് ശേഷം 203 ആം നമ്പർ മുറിയിലേയ്ക്ക്... അടുത്ത 3-4 ദിവസത്തേയ്ക്കുള്ള തന്റെ കൊട്ടാരം.

വൃത്തിയുള്ള മുറിയിൽ ആദ്യം ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടത് ബെഡിന് മുകളിലായുള്ള ഒരു പെയിന്റിങ്ങാണ്... പേരറിയാത്ത ഏതോ ചിത്രകാരന്റെ ഭാവനയിലെ ശൈത്യം, കറുത്ത ഫ്രെയിമിൽ മഞ്ഞണിഞ്ഞു മരവിച്ചു കിടക്കുന്നു...

റൂമിൽ എത്തിയ വിവരത്തിന് അഞ്ജലിയ്ക്കൊരു മെസ്സേജയച്ച ശേഷം മെല്ലെ ജനാലകൾ തുറന്ന് ഋഷികേശിനെ മുറിയ്ക്കുള്ളിലേയ്ക്കാവാഹിച്ചു... നേരിയ തണുപ്പ് ചുറ്റും നിറഞ്ഞു... ഇതുവരെ തോന്നാത്ത ഒരു ക്ഷീണം മേലാകെ പടർന്നു കയറി... പിടിച്ചു നിർത്തിയ ഊർജ്ജം മുഴുവൻ ചോർന്നു പോകുന്നത് പോലെ...

ഒന്നു കുളിയ്ക്കണം!

എന്തുകൊണ്ടോ ചൂടുവെള്ളം ഉപയോഗിക്കാൻ തോന്നിയില്ല! തണുത്ത ഷവറിനു കീഴെ നിന്നപ്പോൾ ഉടലിനെക്കാൾ തണുത്തത് മനസ്സാണ്...

കയ്യിലുള്ള ഒരു കൂട് ബിസ്ക്കറ്റിൽ പ്രഭാത ഭക്ഷണമൊതുക്കി മതിമറന്നുറങ്ങി... ഒരു പക്ഷേ ഏറെ കാലത്തിനു ശേഷം ഇത്ര നന്നായി ഉറങ്ങുന്നത് ഇതാദ്യമായാവും...

ഉണർന്നപ്പോൾ സന്ധ്യയായിരുന്നു... വിശപ്പ് അധികരിച്ചിരിക്കുന്നു... പുറത്തെയ്ക്കിറങ്ങാൻ മടി തോന്നി... ചപ്പാത്തിയും കുറുമയും റൂം സർവീസിൽ വിളിച്ച് ഓർഡർ ചെയ്തു.

ഇനിയുള്ള രണ്ടു പകലുകൾ കണ്ടുതീർക്കാനുള്ള സ്ഥലങ്ങളേതൊക്കെയാണെന്ന് തീർച്ചപ്പെടുത്തണം. ആകെ മനസ്സിലുള്ളത് ബീറ്റിൽസ് ആശ്രമമാണ്. അറുപതുകളുടെ അവസാനത്തിൽ അവർ മെഡിറ്ററേനിയൻ ജീവിതശൈലിയിൽ വന്നപ്പോൾ തങ്ങിയ ആശ്രമം! പിറ്റേന്ന് രാവിലെ തന്നെ സ്ഥലങ്ങൾ ചുറ്റിക്കാണിയ്ക്കാനായി വരാൻ നവീനെ വിളിച്ച് ഏർപ്പാടാക്കി...

അഞ്ചലിയോട് ഫോണിൽ അൽപ്പ നേരം സംസാരിച്ചപ്പോഴേയ്ക്കും ഭക്ഷണം വാതിലിൽ മെല്ലെ മുട്ടി വിളിച്ചു...

പശിയടങ്ങിയപ്പോൾ ആശ്വാസമായി.

ബാഗിൽ നിന്ന് ക്യാമറ പുറത്തെടുത്തു ബാറ്ററി ചാർജ് ചെയ്യാനിട്ടു... അഞ്ചലിയുടെ സഹോദരൻ അജിത്തിന്റെ ക്യാമറയാണിത്... രണ്ടു മാസം മുൻപ് ഒരു അപകടത്തിൽ മരിച്ചു പോയ അജിത്തിന്റെ ഓർമ്മകൾ മനസ്സിലേയ്ക്കോടി വന്നു... അഞ്ചലിയും അജിത്തും തന്ന പിന്തുണയും സ്നേഹവുമാണ് 'വിവാഹമോചനം' എന്ന അനിവാര്യതയിലേക്കുള്ള ആദ്യ ചവിട്ടുപടികൾ. അവസാനമായി അജിത്ത് അഞ്ചലിയെ കാണാൻ വന്നപ്പോൾ അവരുടെ കൂടെ നടത്തിയ യാത്ര ഇന്നും മനസ്സിൽ മായാതെ നില്ക്കുന്നു... തനിക്ക് വേണ്ടി മാത്രം അവർ ഒരുക്കിയ യാത്ര! ക്യാമറയിലെ മെമ്മറി കാർഡിൽ ആ നല്ല നിമിഷങ്ങളുടെ സ്മാരകമായി അന്ന് അജിത്ത് എടുത്ത ചില ചിത്രങ്ങൾ പതിഞ്ഞു കിടക്കുന്നുണ്ട്... ഫോട്ടോഗ്രാഫിയിൽ താല്പര്യമുള്ള അജിത്തിൽ നിന്നാണ് ജീവിതശൈലിനെക്കുറിച്ച്, ബീറ്റിൽസ് ആശ്രമത്തെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ അറിഞ്ഞത്. അന്ന് മനസ്സിലുറിയ സ്വപ്നങ്ങളുടെ സാക്ഷാത്കാരം കൂടിയാണ് ഈ യാത്ര...

ഓർമ്മകളിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടാനായി ഹാൻഡ് ബാഗിൽ നിന്ന് എന്നോ പകുതി കഴിച്ചു ബാക്കി വച്ച ഒരു പുസ്തകം വലിച്ചെടുത്തു... അക്ഷരങ്ങളായി മുന്നിലെത്തിയ ചുണ്ടയിൽ കൊരുത്ത കണ്ണുകൾ, ഓർമ്മകളെയും കൊണ്ട് പുസ്തകം തീർത്ത മായിക ലോകത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിലേയ്ക്ക് മാഞ്ഞു പോയി...

ഗ്രൗണ്ട് ഫ്ലോറിലുള്ള റെസ്റ്റോറന്റിൽ നിന്നു പ്രാതൽ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും രഥവുമായി സാരമിയെത്തി...

എന്തുകൊണ്ടോ പിന്നിലെ സീറ്റിൽ ഇരിക്കാൻ തോന്നിയില്ല. നവീൻ തുറന്നു തന്ന വാതിൽ അടച്ചു കാറിന്റെ മുൻ സീറ്റിലേയ്ക്കമർന്നു... കാർ ആശ്രമം ലക്ഷ്യമാക്കി നീങ്ങി. തലേന്നത്തെ ഓർമ്മയിലാവണം കാർ സ്റ്റീരിയോ ഓഫ് ആയിരുന്നു. വഴി നീളെ നവീൻ ഋഷികേശിനെക്കുറിച്ച് വാ തോരാതെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു... തലമുറകൾ കടന്നു പോകും തോറും ചായങ്ങൾക്ക് കടുപ്പം കൂടുന്ന മിത്തുകളും ചരിത്രവും മുന്നിൽ നിരന്നു...

രാജാജി നാഷണൽ പാർക്കിലൂടെയുള്ള അതിമനോഹരമായ വഴി ചെന്നു നിന്നത് 'ചൌരാസി കുട്ടിയാ' എന്നെഴുതിയ ഒരു ഗെയിറ്റിനു മുന്നിലാണ്. നവീൻ വണ്ടി ഒതുക്കി നിർത്തി... വളരെ പെട്ടെന്നു തന്നെ ആശ്രമത്തിൽ എത്തിയത് പോലെ... നിശബ്ദമായ ആ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ശാന്തത നിറഞ്ഞു നിന്നു...

ടിക്കറ്റ് കൗണ്ടർ തുറക്കാൻ ഇനിയും സമയം ഉണ്ട്...

കാത്തുനിൽക്കുന്നതിനിടയിൽ നവീൻ ഇടയ്ക്കിടെ ഫോണിൽ മെസേജുകൾക്ക് മറുപടി അയക്കുന്ന തിരക്കിലാണ്...

'എന്റെ ഗേൾ ഫ്രണ്ട്മാണ് ദീദി...' ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നത് കണ്ടത് കൊണ്ടാവണം... ചോദിക്കാതെ തന്നെ ഒരു വിശദീകരണം എന്നെ തേടി വന്നു.

'പേരെന്താണ്?'

'വിശാഖ...'

'നല്ല പേര്... എന്റെ അന്വേഷണം അറിയിക്കൂ...' ഞാൻ അത് പറയുമ്പോൾ അവൻ ഒന്നു നാണിച്ചുവോ?

കൗണ്ടർ തുറന്നപ്പോൾ ഞാൻ രണ്ടു ടിക്കറ്റെടുത്തു... നവീൻ അത് പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ലെന്ന് തോന്നി...

കവാടം കടന്ന് മുകളിലേയ്ക്കുള്ള ചെറിയ കയറ്റം കയറുമ്പോൾ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരാനന്ദം എന്നെ വന്നു പൊതിഞ്ഞു... ഒരപ്പൂപ്പൻ താടി പോലെ ഭാരമേതുമില്ലാതെ ഞാനാ വഴിയിലൂടെ പാറി നടന്നു...

സർക്കാർ ഏറ്റെടുക്കുന്നതിന് മുൻപ് ഏറെക്കാലം പൂട്ടിക്കിടന്നതിന്റെ ജീർണ്ണതകൾ അവിടെങ്ങും പ്രകടമായിരുന്നു... നരച്ച ചുവരുകളിൽ പലയിടത്തും ഭിത്തി അടർന്ന് ഇഷ്ടികകൾ പുറത്തേയ്ക്ക് തുറിച്ചു നോക്കി നിന്നു... ചില കെട്ടിടങ്ങൾ കാടു കയറി നശിച്ചിരിക്കുന്നു... ജനാലകൾ ചില്ലുകളൊഴിഞ്ഞു ഒടിഞ്ഞു തൂങ്ങിയ അസ്ഥികൂടങ്ങൾ പോലെ നിലകൊണ്ടു. പലയിടത്തും പുതിയ കാലത്തെ അഭിനവ ഡാവിഞ്ചിമാരുടെ ചിത്രവൈകൃതങ്ങൾ കടും നിറങ്ങളിൽ തെളിഞ്ഞു കണ്ടു...

പലയിടത്തും നടന്ന് നടന്ന് ക്യാമറയുടെ വിശപ്പു തീർത്തു... ചിലയിടങ്ങളിൽ നവീനെ ഫോട്ടോയെടുക്കാനേൽപ്പിച്ചു ഒരു മോഡലിന്റെ റോൾ സ്വയം ഏറ്റെടുത്തു...

നവീനെ വിശാവയുടെ മെസേജുകൾക്ക് മറുപടി അയക്കാൻ വിട്ടു കൊണ്ട് ഞാൻ ബീറ്റിൽസ് മെഡിറ്റേറ്റ് ചെയ്തിരുന്ന ഒൻപതാം നമ്പർ ഹട്ടിൽ കുറച്ചു നേരം ഒറ്റയ്ക്കിരുന്നു... ആശ്രമത്തിനരികെ ഒഴുകുന്ന ഗംഗയുടെ കളകളാരവം കാതിൽ മുഴങ്ങി... അവരുടെ പാട്ടുകൾക്ക് ഗംഗയുടെ താളമുണ്ടെന്ന് തോന്നി... ഒരു ഗിറ്റാർ കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ!

ഉച്ചയോടെ ആശ്രമത്തിൽ നിന്നിറങ്ങി... മനസ്സ് നിറഞ്ഞിരുന്നു... എന്തെന്നില്ലാത്ത ശാന്തത ഉള്ളിൽ നിറഞ്ഞു തുളുമ്പി...

വെയിലിനൊപ്പം വിശപ്പും അധികരിച്ചിരിക്കുന്നു... നവീൻ നല്ല ഒരു വെജിറ്റേറിയൻ റെസ്റ്റോറന്റിന് മുന്നിൽ വണ്ടി നിർത്തി. 'പിന്നെ കഴിച്ചോളാം' എന്ന ഒഴിവുകഴിവുകൾ അവഗണിച്ച് അവനെയും ഒപ്പം കൂട്ടി. സവാരി കൊണ്ടുവന്ന ആളുടെ ഒപ്പമിരുന്നു ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ അവനു ചെറിയ മടിയുള്ളത് പോലെ...

'വിശാവയോട് എന്റെ അന്വേഷണം അറിയിച്ചോ?' ഇരിപ്പിടത്തിലെ ഉരുളൻ തലയിണയിൽ മെല്ലെ ചാരി ഇരുന്നു കൊണ്ട് അന്തരീക്ഷത്തിന് ഒരയവ് വരുത്താൻ ഞാനവനോട് ചോദിച്ചു...

'ഉം... അവൾ ദീദിയോട് ഒരു ഹായ് പറയാൻ ഏൽപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്' അത് പറയുന്നതിനിടെ അവൻ ഫോണിലെ ഗാലറിയിൽ നിന്ന് ചുവന്ന ചുരിദാർ അണിഞ്ഞ, മെലിഞ്ഞു സുന്ദരിയായ ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ ഫോട്ടോ എനിക്ക് കാണിച്ചു തന്നു. ഇടത്തെ കവിളിലെ മറുക്ക് അവളുടെ സൗന്ദര്യത്തിന് മാറ്റ് കൂട്ടുന്നത് പോലെ...

'ഇനി എങ്ങോട്ടാണ് ദീദി പോകേണ്ടത്? രാം ഛായും ലക്ഷ്മൺ ഛായും പോയാലോ?' ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞ് കാറിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു കയറുമ്പോൾ നവീൻ ചോദിച്ചു.

'ഇന്നിനി എവിടെയ്ക്കുമില്ല... തിരികെ ഹോട്ടലിലേയ്ക്ക് പോകാം...'
മറ്റൊരിടത്തേയും ഓർമ്മകൾ കൊണ്ടിന്നത്തെ ദിവസം മലിനപ്പെടുത്താൻ ഇഷ്ടമില്ലാതെ ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

'നാളെ ഞാൻ വരണോ ദീദി?' ഹോട്ടലിന്റെ ലോബിയിലേയ്ക്ക് വണ്ടി തിരികുന്നതിനിടെ നവീന്റെ ചോദ്യം വന്നു.

'രാവിലെ വരു... എവിടെ പോകണമെന്ന് നാളെ തീരുമാനിക്കാം!'
ലക്ഷ്യബോധമില്ലാത്ത എന്റെ മറുപടി അവനെ അർദ്ധതപ്പെടുത്തിയോ?

തിരികെ റൂമിലെത്തി അന്നത്തെ അനുഭവങ്ങളുടെ നിർവൃതിയിൽ ഒന്നു മയങ്ങി... കണ്ണു തുറന്നപ്പോൾ സന്ധ്യയായിരിക്കുന്നു... അസ്തമയ സൂര്യന്റെ കിരണങ്ങൾ ഋഷികേശിനു മുകളിൽ സ്വർണ്ണ ചാമരം വീശി നിന്നു...

മെല്ലെ പുറത്തിറങ്ങി... നിരത്തിൽ അധികം തിരക്കില്ല... ലക്ഷ്യബോധമില്ലാത്ത കാലുകൾ അടുത്തുള്ള ഗംഗാ നദിയുടെ ബീച്ചിലാണ് കൊണ്ടെത്തിച്ചത്...

വെളുത്ത പഞ്ചസാരമണൽ കാലുകളെ വാരിപ്പുണർന്നു... ആളുകളൊഴിഞ്ഞ ബീച്ചിലെ പാറക്കല്ലിൽ ഗംഗയുടെ ഓളങ്ങളുടെ താളത്തിലലിഞ്ഞു എത്ര നേരമിരുന്നു എന്നോർമ്മയില്ല... അഞ്ജലിയുടെ ഫോൺ കോൾ ആണ് സ്വബോധത്തിലേയ്ക്ക് മടക്കി കൊണ്ടു വന്നത്... സ്വർണ്ണവർണ്ണം മാറി ചുറ്റും ഇരുട്ട് പരന്നിരിക്കുന്നു...

'തിരികെ വിളിക്കാം' എന്നു മെസേജ് അയച്ച ശേഷം പതിയെ ഹോട്ടലിലേയ്ക്ക് നടന്നു...

പുസ്തകത്തിൽ അഭയം പ്രാപിക്കാൻ തോന്നിയില്ല. അത്താഴം ഒരു ജൂസിലൊതുക്കി ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു... ആദ്യമായി കട്ടിലിന്റെ മറുവശത്തെ ശൂന്യതയെ ഭയക്കാതെ! രാവീന്റെ നിശബ്ദത നാളിതുവരേ കേട്ടതിലേറ്റവും ഹൃദ്യമായ സംഗീതം പോലെ തോന്നി... നിദ്രയുടെ ഭാരം താങ്ങാനാവാതെ കൺപോളകൾ കുമ്പിടാത്തതു...

അതിരാവിലെ തന്നെ എഴുന്നേറ്റു... ഒരു ചായയുടെ അകമ്പടിയോടെ, അന്ന് പോകാനുള്ള സ്ഥലങ്ങൾക്കായി ഇന്റർനെറ്റിൽ പരതി... ആദ്യം തേടി വന്ന ഉത്തരം തന്നെ മനസ്സിലുടക്കി - റാഫ്റ്റിങ്! ഗംഗയുടെ താളത്തിൽ ഒരു പൊങ്ങു തടി പോലെ ഒഴുകാൻ ഉള്ളം കൊതിച്ചു... സാധ്യമെങ്കിൽ റാഫ്റ്റ് ചെയ്യണമെന്ന് തീരുമാനിച്ചു നവീനായി ലോബിയിൽ കാത്തിരുന്നു...

നവീന്റെ ഏതോ സുഹൃത്ത് വഴി ഉച്ച കഴിഞ്ഞ് റാഫ്റ്റിങ്ങിന് സീറ്റ് ബുക്ക് ചെയ്തു... ഉച്ചയാവാൻ സമയമൊരുപാട് ബാക്കിയുണ്ട്... അത് വരെ വെറുതെ ഊര് തെണ്ടാൻ തീരുമാനിച്ചു. കഴിയുമെങ്കിൽ അഞ്ജലിക്കായി എന്തെങ്കിലും വാങ്ങണം.

രാം ചുരുലയ്ക്കടുത്തുള്ള മാർക്കറ്റിലേയ്ക്കാണ് നവീൻ തന്നെ കൊണ്ടുപോയത്... പെർഫ്യൂം വിൽക്കുന്ന നല്ല കട കാണിച്ചു തന്നതും, വില പേശിയതും അവനാണ്. വില കുറപ്പിയ്ക്കാനുള്ള അവന്റെ അദ്ധ്വാനം കണ്ടപ്പോൾ ഒരു വേള ഞാൻ അവന്റെ സഹോദരി തന്നെയാണെന്ന് തോന്നിപ്പോയി... ഹൃദയാകൃതിയിലുള്ള മുല്ലപ്പൂവിന്റെ ഗന്ധം 2 കുപ്പി ഗിഫ്റ്റ് റാപ്പ് ചെയ്തു വാങ്ങി...

പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ ഒരു കുപ്പി നവീനെ ഏൽപ്പിച്ചു. പകച്ച കണ്ണുകളുമായി അവൻ എന്നെ നോക്കി സ്തംഭിച്ചു നിന്നു...

'വിശാഖയ്ക്ക്... ദീദിയുടെ ഗിഫ്റ്റ്...' ചെറു ചിരിയോടെ ഞാനത് പറയുമ്പോൾ അവന്റെ കണ്ണുകൾ ചെറുതായി നനഞ്ഞു തിളങ്ങിയോ? എന്റെ ഹൃദയം നനഞ്ഞിരുന്നു... പുതുജന്മത്തിലും ഒറ്റയ്ക്കല്ലെന്നു തോന്നി...

കാറിലേയ്ക്ക് നടക്കുമ്പോഴാണ് ഇടത്തു വശത്തായി മൃഗസിക്കൽ ഇൻസ്ട്രുമെന്റുകൾ വിൽക്കുന്ന ചെറിയൊരു കട കണ്ടത്. ഒരു മാത്ര നിശ്ചലമായ ശേഷം കാലുകൾ അറിയാതെ അങ്ങോട്ട് ചലിച്ചു...

ഇടപാടുകാർ ആരുമില്ല!

ഹാർമോണിയവും തബലയും നിറഞ്ഞ ആ കടയിൽ ഒരു കോണിലായി വളരെ കുറച്ചു ഗിറ്റാറുകൾ മാത്രം തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്നു...

ഉദരത്തിൽ, സൗണ്ട് ഹോളിനു ചുറ്റുമായി ചെറിയ ഡിസൈനുകളുള്ള ഒരു അക്കൊസ്റ്റിക് ഗിറ്റാർ ആണ് ആദ്യം ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടത്. ഒരു മാധിക വലയത്തിൽ പെട്ടത് പോലെ അത് കയ്യിലെടുത്തു... ഏറെക്കാലത്തിന് ശേഷം ഗിറ്റാറിന്റെ തന്ത്രികളിൽ തൊട്ടപ്പോൾ ഉടലാകെ വൈദ്യുതി പടർന്നത് പോലെ... അൽപ്പനേരം കണ്ണുകളടച്ച് മെല്ലെ ആ തന്ത്രികളെ തൊട്ടുണർത്തി... ചുറ്റും സംഗീതം നിറഞ്ഞു...

എന്തുകൊണ്ടോ ആ ഗിറ്റാർ തിരിച്ചു വെയ്ക്കാൻ തോന്നിയില്ല. വില പേശാനൊരുങ്ങിയ നവീനെ തടഞ്ഞു കൊണ്ട് കടയുടെ ചോദിച്ച കാശു കൊടുത്തു പുറത്തിറങ്ങി... സന്തോഷത്തിന് ഒരിയ്ക്കലും വിലയിടാനാവില്ലെന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നു... വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ ആദ്യമായി സ്വന്തമായി ഒരു ഗിഫ്റ്റ്... ഏറെ കൊതിച്ച സമ്മാനം... ഹൃദയം സംഗീതത്തിലലിയാൻ കൊതിച്ചു... മെല്ലെ ആ ഗിറ്റാർ ഒന്നുകൂടി ചേർത്തു പിടിച്ചു...

മറൈൻ ഡ്രൈവ് മുതൽ ശിവപുരി വരെയുള്ള റാഫ്റ്റിങ് പുതിയൊരു അനുഭവമായിരുന്നു... ഒരു തൊട്ടിലിലെന്നവണ്ണം ഗംഗാ മയ്യാ ഞങ്ങളുടെ വഞ്ചിയെ താരാട്ടു പാടി നെഞ്ചോട് ചേർത്തു... ഒന്നര മണിക്കൂറിൽ 10 കിലോമീറ്റർ ദൂരം ഗംഗയിൽ ഊഞ്ഞാലാടി തുഴഞ്ഞു... ഗംഗയുടെ കുസൃതിയും, ശാന്തതയും, രൗദ്രഭാവവുമെല്ലാം അറിഞ്ഞ് ഉടലാകെ തളർന്നെങ്കിലും, കരയ്ക്കു കയറുമ്പോൾ വിശ്വം കീഴടക്കിയത് പോലെ തോന്നി...

'റാഫ്റ്റിങ് ഇഷ്ടപ്പെട്ടോ ദീദി?' എന്റെ സന്തോഷം കണ്ട് നവീൻ ചോദിച്ചു...

'വളരെയേറെ...' ഒരു പുഞ്ചിരിയോടെ മറുപടി പറഞ്ഞു...

'ദീദി എന്നാണ് മടങ്ങുന്നത്?'

മടക്കയാത്ര എന്ന ചിന്ത തന്നെ അപ്പോഴാണ് മനസ്സിലേയ്ക്ക് കടന്നു വന്നത്... ജ്ഞികേശിലെത്തിയിട്ട് ഇത് മൂന്നാം ദിവസമായിരിക്കുന്നു.. പിറ്റേന്ന് വൈകുന്നേരമാണ് മടക്കയാത്രയ്ക്കുള്ള ടിക്കറ്റ്...

'രണ്ട് ദിവസം കൂടി കഴിഞ്ഞ്!' അങ്ങിനെയാണ് വായിൽ വന്നത്. എന്തോ ഒന്ന് ഈ മണ്ണിലേയ്ക്ക് തന്നെ ചേർത്തു വയ്ക്കുന്നുവോ?

'ദീദി ദേവപ്രയാഗിൽ പോയിട്ടുണ്ടോ?' ഹോട്ടലിലേയ്ക്ക് വണ്ടിയോടിക്കുന്നതിനിടെ നവീൻ തിരക്കി...

'അവിടെ എന്താണ് പ്രത്യേകത?'

'അളകനന്ദയും ഭാഗീരഥിയും കൂടി ചേർന്ന് ഗംഗയായി ഒഴുകുന്നത് അവിടെ നിന്നാണ്...'

'നാളെ അവിടെ കൊണ്ടുപോകാമോ?' ഗംഗയുടെ സംഗമ സ്ഥാനം! ആ ഒരു കാരണം മാത്രം മതിയായിരുന്നു എനിക്കാ ചോദ്യം ചോദിക്കാൻ... റാഫ്റ്റിൻ അത്രമേൽ ഗംഗയെ എന്നോടു ചേർത്തിരുന്നു...

പിറ്റേന്ന് അതിരാവിലെ തന്നെ ഞങ്ങൾ ദേവപ്രയാഗിലേയ്ക്ക് യാത്ര തിരിച്ചു... വഴിയ്ക്ക് കഴിക്കാനായി നവീൻ ചില പഴങ്ങൾ കരുതിയിരുന്നു...

ഒരു വശത്ത് താഴെ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന വെള്ളി നൂലു പോലെ ഗംഗാ നദി ഇടയ്ക്കിടെ ദർശനം തന്നുകൊണ്ടിരുന്നു... മറുവശത്ത് ചെങ്കുത്തായ പാറകൾ റോഡിലേയ്ക്ക് എത്തി നോക്കി നിന്നു കഥകൾ പറഞ്ഞു...

പ്രയാഗ് അടുക്കും തോറും പ്രകൃതിയുടെ ഭാവം മാറി വന്നു... അകലെയായ് മലനിരകൾ പല മടക്കുകളായി തെളിഞ്ഞു വന്നു... 3 മണിക്കൂർ കൊണ്ട് എൻ എച്ച് 7 ന്റെ ചുരുളുകളഴിച്ചു ഞങ്ങൾ ദേവപ്രയാഗിലെത്തി...

വലതു വശത്തായി കരയെ മൂന്നായി മുറിച്ചിട്ടു കൊണ്ട് നദികൾ സംഗമിക്കുന്നു... ഇരു നിറങ്ങളിലുള്ള ഭാഗീരഥിയും അളകനന്ദയും ഒന്നു ചേർന്ന് ഐക്യത്തോടെ നിറങ്ങൾ കലരാതെ സ്വച്ഛമായി ഒഴുകുന്നു... ഗംഗയായി മാറിക്കൊണ്ട്...

കാറ്റ് പാർക്കു ചെയ്ത ശേഷം ഭാഗീരഥിയ്ക്കു കുറുകെയുള്ള ഇരുമ്പിന്റെ തൂക്കുപാലം കടന്നു... ഓരോ ചുവടിലും അത് ചെറുതായി കുലുങ്ങുന്നത് പോലെ... ബാഹ് ബസാറിന്റെ ഭാഗമായ ഇടുങ്ങിയ ഒരു തെരുവിലേയ്ക്കൊന്നെത്തിയത്... വഴിയ്ക്കിരുവശത്തുമായി ചെറിയ ചെറിയ കച്ചവട സ്ഥാപനങ്ങൾ... ആൾത്തിരക്കൊഴിഞ്ഞു സൊറ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കച്ചവടക്കാരെ കടന്ന് താഴേയ്ക്കുള്ള വഴിയെ മുന്നോട്ട്! രഘുനാഥ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഗോപുരം തലയെടുപ്പോടെ ഉയർന്നു നിന്നു ഞങ്ങൾക്ക് വഴി കാട്ടി...

താഴേയ്ക്കുള്ള നിരവധി പടികളിറങ്ങി സ്നാന ഘട്ടത്തിലേയ്ക്ക് നടന്നു... ഇരുവശത്തു നിന്നും ഒഴുക്കിന്റെ മുഴക്കം കാതിലിറച്ചു കയറി...

സ്നാന ഘട്ടത്തിലെ ചങ്ങലയിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് മെല്ലെ പാദങ്ങൾ നനച്ചു... സൂചി കുത്തുന്ന പോലെയുള്ള തണുപ്പ് ഒരു തരിപ്പായി ഉടലാകെ പടർന്നു...

പതിയെ താഴേയ്ക്കിറങ്ങി ദീർഘമായൊരു ശ്വാസമെടുത്ത ശേഷം ഗംഗയിൽ മുങ്ങി നിവർന്നു. ഒരു നിമിഷം ശാപമോക്ഷം ലഭിച്ച അഹല്യയാണ് താനെന്നു തോന്നി... പൂർവ്വജന്മത്തിന്റെ സ്മാരകമായി കാലപാശം പോലെ കഴുത്തിൽ ചുറ്റിയിരുന്ന താലിയൂരി ഇന്നലെകളുടെ ഓർമ്മകളുടെ കൂടെ ഗംഗയിലേക്കെറിഞ്ഞു...

തിരിച്ചു കയറുമ്പോൾ എങ്ങു നിന്നോ ഒരു കുളിർ കാറ്റ് വന്നു തഴുകി കടന്നു പോയി... ചുണ്ടുകളിലപ്പോൾ മറ്റൊരു ബീറ്റിൽസ് ഗാനത്തിന്റെ ഈരടികൾ തങ്ങി നിന്നിരുന്നു... "Here comes the sun..."